

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET SAMARDŽIĆ protiv HRVATSKE

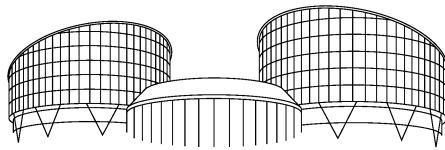
(Zahtjev br. 32486/14)

PRESUDA

STRASBOURG

20. srpnja 2017. godine

Ova je presuda konačna, no može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

U predmetu Samardžić protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u Vijeću u sastavu:

Kristina Pardalos, *predsjednica*,

Ksenija Turković,

Tim Eicke, *suci*,

i Renata Degener, *zamjenica tajnika Odjela*.

Nakon vijećanja zatvorenog za javnost 27. lipnja 2017. godine, donosi sljedeću presudu koja je usvojena navedenog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovome predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 32486/14) protiv Republike Hrvatske što ga je 15. travnja 2014. godine hrvatski državljanin g. Miroslav Samardžić („podnositelj zahtjeva”) podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija”).

2. Podnositelja zahtjeva zastupao je g. M. Ilić, odvjetnik iz Pule. Hrvatsku Vladu („Vlada”) zastupala je njezina zastupnica gđa Š. Stažnik.

3. Podnositelj zahtjeva posebice je tvrdio da mu je bio uskraćen pristup Vrhovnom sudu Republike Hrvatske.

4. Vlada je obaviještena 30. lipnja 2014. godine o prigovoru o pristupu sudu na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije.

ČINJENICE

I. OKOLNOSTI PREDMETA

5. Podnositelj zahtjeva rođen je 1955. godine i živi u Puli.

A. Pozadina predmeta

6. Podnositelj zahtjeva zaposlen je u društvu T. u Puli od 1985. godine. Dana 22. kolovoza 1992. godine zadobio je ozljedu na radu. Nastavio je raditi u društvu T., no na drugom radnom mjestu.

7. Ugovor o radu podnositelja zahtjeva raskinut je 6. veljače 2004. godine nakon promjena u organizaciji društva. Sljedeći je dan podnositelj zahtjeva sklopio ugovor s društvom T. kojim mu je skraćen otkazni rok.

8. Podnositelj zahtjeva dobio je obavijest o poslovno uvjetovanom otkazu 19. veljače 2004. godine, a njegov radni odnos prestao je 23. veljače 2004. godine.

9. Podnositelju zahtjeva odobrena je 9. travnja 2004. godine invalidska mirovina počevši od 24. veljače 2004. po osnovi njegove nesposobnosti za rad.

B. Parnični postupak za naknadu štete

10. Podnositelj zahtjeva pokrenuo je 28. lipnja 2004. godine parnični postupak protiv društva T. pred Općinskim sudom u Puli. Tvrdio je da bi mu prihodi bili veći da nije zadobio ozljedu na radu 1992. godine. Tražio je naknadu štete u vidu razlike između iznosa njegove invalidske mirovine i plaće koju je primao do prestanka radnog odnosa.

11. Općinski sud u Puli odbio je 20. veljače 2008. godine njegov zahtjev kao neosnovan.

12. Podnositelj zahtjeva podnio je žalbu protiv prvostupanjske presude osporavajući sve činjenične i pravne aspekte predmeta.

13. Županijski sud u Puli, pozivajući se na članak 373.a Zakona o parničnom postupku, odbio je 12. prosinca 2011. godine žalbu podnositelja zahtjeva kao neosnovanu. Složio se s ishodom predmeta, no smatrao je da je prvostupanjski sud propustio uzeti u obzir sve činjenice proizašle iz postupka zbog kojih je trebalo odbiti tužbeni zahtjev. Relevantni dio presude glasi kako slijedi:

„... ovaj žalbeni sud ocjenjuje kako prvostupanjski sud doduše nije uzeo u obzir sve činjenice koje proizlaze iz prvostupanjskog postupka zbog kojih je trebalo odbiti tužbeni zahtjev, ali da je svakako odluka o odbijanju tužbenog zahtjeva kao neosnovanog pravilna pa je prvostupanjska presuda potvrđena primjenom odredbe čl. 373.a ZPP-a.

...

Ovaj žalbeni sud stoga ocjenjuje kako je tužiteljev zahtjev svakako trebalo odbiti, ali i iz razloga navedenih u ovom drugostupanjskoj odluci, odnosno da samo razlozi koje je prvostupanjski sud naveo u obrazloženju svoje odluke ne bi bili dovoljni razlozi za odbijanje tužbenog zahtjeva.

Prvostupanjska je presuda stoga potvrđena temeljem odredbe čl. 373.a ZPP-a...”

14. Podnositelj zahtjeva podnio je 5. prosinca 2011. godine reviziju Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, osporavajući nižestupanjske presude. Naveo je da se žalbeni sud pozvao isključivo na članak 373.a Zakona o parničnom postupku te da je stoga podnio reviziju na temelju članka 382. stavka 1. točke 3. ZPP-a.

15. Vrhovni sud Republike Hrvatske odbacio je 14. svibnja 2013. godine reviziju podnositelja zahtjeva kao nedopuštenu jer žalbeni sud nije sadržajno primijenio članak 373.a Zakona o parničnom postupku zbog čega se revizija podnositelja zahtjeva ne može dopustiti. Relevantni dio odluke glasi kako slijedi:

„Prvostupanjski i drugostupanjski sud ocijenili su da tužitelju nije otkazan ugovor o radu zbog nemogućnosti obavljanja poslova uzrokovane ozljedom na radu, već da je tužitelju ugovor o radu otkazan odlukom tuženika o poslovno uvjetovanom otkazu i da stoga nema uzročno-posljedične veze između otkaza ugovora o radu i odlaska tužitelja u invalidsku mirovinu, pa je kao neosnovan odbijen tužbeni zahtjev za naknadu štete...

Stoga prema ocijeni ovog revizijskog suda nisu bile ispunjene pretpostavke za primjenu odredbe čl. 373.a ZPP, jer drugostupanjski sud nije na način propisan odredbom 373.a ZPP utvrdio drugačije činjenično stanje od onog kako ga je utvrdio prvostupanjski sud, već je odluku donio na temelju istih činjenica.”

16. Podnositelj zahtjeva potom je podnio ustavnu tužbu Ustavnom sudu Republike Hrvatske protiv odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske o njegovoj reviziji. Nije tvrdio da je došlo do povrede njegovih prava u pogledu postupka pred prvostupanjskim ili žalbenim sudom.

17. Ustavni sud Republike Hrvatske odbacio je 16. listopada 2013. godine ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva kao očigledno neosnovanu. Rješenje je uručeno zastupniku podnositelja zahtjeva 25. listopada 2013. godine.

II. MJERODAVNO DOMAĆE PRAVO I PRAKSA

A. Zakon o parničnom postupku

18. Mjerodavne odredbe Zakona o parničnom postupku („Narodne novine”, br. 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 84/2008, 96/2008, 123/2008, 57/2011 i 25/2013) koje su bile na snazi u mjerodavnom razdoblju glase kako slijedi:

Članak 373.a

„Drugostupanjski će sud presudom odbiti žalbu i potvrditi prvostupanjsku presudu, odnosno presudom će preinačiti prvostupanjsku presudu ako prema stanju spisa nađe:

- 1) da bitne činjenice među strankama nisu sporne, ili

2) da ih je moguće utvrditi i na temelju isprava i izvedenih dokaza koji se nalaze u spisu, neovisno o tome je li prvostupanjski sud prigodom donošenja svoje odluke uzео u obzir i te isprave, odnosno izvedene dokaze.

Prigodom donošenja odluke iz stavka 1. ovoga članka, drugostupanjski je sud ovlašten uzeti u obzir i činjenice o postojanju kojih je prvostupanjski sud izveo nepravilan zaključak na temelju drugih činjenica koje je po njegovoj ocjeni pravilno utvrdio.

...”

Članak 382.

„Stranke mogu podnijeti reviziju protiv drugostupanjske presude:

...

3) ako je drugostupanjska presuda donesena prema odredbama članka 373.a i 373.b ovoga Zakona.

...”

B. Sudska praksa Vrhovnog suda Republike Hrvatske

19. U predmetima br. Rev-x 1267/11-2 od 17. siječnja 2012. godine i Revr 1433/11-2 od 14. ožujka 2012. godine Vrhovni sud Republike Hrvatske smatrao je da revizija na temelju članka 382. stavka 1. točke 3. Zakona o parničnom postupku u vezi s člankom 373.a Zakona o parničnom postupku nije dopuštena ako se žalbeni sud samo formalno pozove na članak 373.a Zakona o parničnom postupku, nego je dopuštena tek kada se dotični članak primijeni sadržajno.

20. U predmetu br. Rev-x 976/11-2 od 29. veljače 2012. godine Vrhovni sud Republike Hrvatske razmatrao je primjenjuje li se članak 373.a Zakona o parničnom postupku čak i ako se žalbeni sud u svom rješenju nije formalno pozvao na taj članak.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE

21. Pozivajući se na članak 6. stavak 1. i članak 13. Konvencije, podnositelj zahtjeva prigovorio je odbijanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske da razmotri osnovanost njegove revizije. Sud primjećuje da su, u pitanjima pristupa sudu, jamstva iz članka 13. Konvencije uključena u jamstva iz članka 6. (vidi *Ernst i drugi protiv Belgije*, br. 33400/96, odlomak 80., 15. srpnja 2003.). Sud će, kao stručnjak pravne karakterizacije činjenica predmeta, stoga ispitati ovaj prigovor samo temeljem članka 6. stavka 1. Konvencije koji glasi kako slijedi:

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ... svatko ima pravo da ... sud pravično ... ispita njegov slučaj.”

A. Dopuštenost

22. Sud primjećuje da prigovor nije očito neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. točke a. Konvencije. Primjećuje i da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga se mora proglasiti dopuštenim.

B. Osnovanost

1. Tvrdnje stranaka

(a) Podnositelj zahtjeva

23. Podnositelj zahtjeva tvrdio je da je podnio reviziju protiv presude žalbenog suda jer se žalbeni sud pozvao isključivo na članak 373.a Zakona o parničnom postupku pri donošenju presude i u njoj obrazložio razloge za sadržajnu primjenu dotičnog članka. Podnositelj zahtjeva tvrdio je i da je Vrhovni sud Republike Hrvatske pogriješio kada je smatrao da nije došlo do sadržajne primjene članka 373.a Zakona, tvrdeći da žalbeni sud očito nije temeljio svoje rješenje na istim činjenicama kao prvostupanjski sud.

(b) Vlada

24. Vlada je tvrdila da žalbeni sud, pozivajući se u svojoj presudi isključivo formalno na članak 373.a Zakona o parničnom postupku, nije mogao dopustiti reviziju jer se dotični članak trebao primijeniti sadržajno. Vlada je istaknula da samo Vrhovni sud Republike Hrvatske ima nadležnost procijeniti je li članak 373.a doista primijenjen i stoga je li određena revizija po toj osnovi bila dopuštena. Vlada je navela da su takvi zahtjev predvidivi u praksi s obzirom na sudsku praksu Vrhovnog suda Republike Hrvatske (vidi prethodne odlomke 19. – 20.).

25. Vlada je tvrdila da žalbeni sud nije utvrdio činjenice koje su se razlikovale od činjenica koje je utvrdio prvostupanjski sud, već da je on samo zauzeo drugačije stajalište o njihovom značaju za predmet. Vrhovni sud Republike Hrvatske stoga je ispravno smatrao da nije došlo do primjene članka 373.a Zakona o parničnom postupku, koji dopušta ulaganje revizije.

2. Ocjena Suda

(a) Opća načela

26. Sud ponavlja da članak 6. stavak 1. Konvencije svakome osigurava pravo da iznese svaki zahtjev vezan za svoja građanska prava i obveze pred sudom (vidi *Grkokatolička župa Lupeni i drugi protiv Rumunjske* [VV], br. 76943/11, odlomak 84., 29. studenog 2016.). Pravo na pristup, to jest pravo

na pokretanje postupka pred sudom u građanskopravnim stvarima, čini jedan vid „prava na sud” (vidi osobito *Golder protiv Ujedinjene Kraljevine*, 21. veljače 1975., odlomci 28. – 36., Serija A br. 18.). Međutim, pravo na pristup sudovima nije apsolutno, već može biti podvrgnuto ograničenjima. Ona su prešutno dopuštena s obzirom na to da pravo na pristup po samoj svojoj naravi traži uređenje od strane države koje može varirati u smislu vremena i mjesta, u skladu s potrebama i sredstvima zajednice i pojedinaca (vidi prethodno citirani predmet *Grkokatolička župa Lupeni i drugi*, odlomak 89., i *Stanev protiv Bugarske* [VV], br. 36760/06, odlomak 230. ECHR 2012.). Unatoč tome, primijenjena ograničenja ne smiju ograničiti pristup koji je pojedincu ostavljen na takav način ili u mjeri u kojoj bi bila narušena sama bit prava. Nadalje, ograničenje prava na pristup sudu neće biti spojivo s člankom 6. stavkom 1. ako se njime ne nastoji ostvariti legitiman cilj i ako ne postoji razuman odnos razmjernosti upotrijebljenih sredstva i cilja koji se nastoji postići (vidi prethodno citirani predmet *Grkokatolička župa Lupeni i drugi*, odlomak 89.).

27. Nadalje, Konvencija ne prisiljava države ugovornice da uspostave žalbene sudove u parničnim postupcima. Ipak, tamo gdje takvi sudovi postoje, neophodno je pridržavati se jamstava iz članka 6., primjerice strankama u sporu jamčiti učinkovito pravo pristupa sudovima radi odlučivanja o njihovim „građanskim pravima i obvezama” (vidi, među brojnim drugim izvorima prava, predmete *Andrejeva protiv Latvije* [VV], br. 55707/00, odlomak 97., ECHR 2009.; *Egić protiv Hrvatske*, br. 32806/09, odlomak 46., 5. lipnja 2014. i *Shamoyan protiv Armenije*, br. 18499/08, odlomak 29., 7. srpnja 2015.).

28. Osobito strogo tumačenje postupovnog pravila može podnositelja zahtjeva lišiti prava na pristup sudu (vidi *Běleš i drugi protiv Češke Republike*, br. 47273/99, odlomak 69., 12. studenog 2002., i *Zvolský i Zvolská protiv Češke Republike*, br. 46129/99, odlomak 55., 12. studenog 2002.). Način na koji se članak 6. stavak 1. primjenjuje na žalbene ili kasacijske sudove ovisi o posebnim značajkama dotičnoga postupka, te treba uzeti u obzir ukupnost postupka vođenog u domaćem pravnom poretku i ulogu kasacijskog suda u njemu; uvjeti dopuštenosti revizije mogu biti stroži od onih za redovnu žalbu (vidi, na primjer, *Bulfracht Ltd protiv Hrvatske*, br. 53261/08, odlomak 35., 21. lipnja 2011.).

(b) Primjena tih načela na ovaj predmet

(i) Je li postojalo ograničenje podnositeljeva prava na pristup sudu

29. Sud primjećuje da je u ovom predmetu žalbeni sud izričito naveo da je presudu donio na temelju članka 373.a Zakona o parničnom postupku (vidi prethodni odlomak 13.). U takvim predmetima stranke mogu podnijeti reviziju Vrhovnom sudu Republike Hrvatske na temelju članka 382. stavka 1. točke 3. istog Zakona (vidi prethodni odlomak 18.). Podnositelj zahtjeva

pozvao se na navod žalbenog suda i dotičnu odredbu te podnio reviziju protiv presude žalbenog suda (vidi prethodni odlomak 14.). Međutim, Vrhovni sud Republike Hrvatske proglasio je reviziju podnositelja zahtjeva nedopuštenom smatrajući da nije došlo do sadržajne primjene članka 373.a (vidi prethodni odlomak 15.).

30. Prema mišljenju Suda ne može se smatrati da je podnositelj zahtjeva postupio nerazumno kada se pozvao na navod žalbenog suda i smatrao da ima pravo na podnošenje revizije na temelju članka 382. stavka 1. točke 3. Zakona o parničnom postupku. Stoga se može smatrati da se odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojim se njegova revizija proglašava nedopuštenom ograničilo podnositeljevo pravo na pristup sudu. Sud stoga mora razmotriti je li to pravo neopravdano ograničeno.

(ii) *Je li ograničenje težilo legitimnom cilju*

31. U pogledu žalbi pred kasacijskim sudovima Sud je smatrao da, imajući u vidu posebnu prirodu njihove uloge, koja je ograničena na razmatranje je li pravo bilo ispravno primijenjeno, postupak pred takvim sudovima može biti formalniji (vidi *Meftah i drugi protiv Francuske* [VV], br. 32911/96, 35237/97 i 34595/97, odlomak 41, ECHR 2002. VII). U tom je pogledu istina da pravo na pristup sudu zahtijeva da se sporovi o građanskim pravima i obvezama razmatraju na „sudištu” koje ima punu nadležnost, to jest, nadležnost da razmotri sva činjenična i pravna pitanja relevantna za spor koji je pred njim (vidi *Terra Woningen B.V. protiv Nizozemske*, 17. prosinca 1996., odlomak 52., *Izvešća o presudama i odlukama* 1996-VI; *Beaumartin protiv Francuske*, 24. studenog 1994., odlomak 38., Serija A br. 296-B, i *Obermeier protiv Austrije*, 28. lipnja 1990., odlomak 70., Serija A br. 179). U slučajevima poput onog u ovom predmetu u kojima su predmet razmatrala već dva nižestupanjska suda koji imaju nadležnost da razmotre sva činjenična i pravna pitanja i koji su stoga to i učinili, ograničavanje nadležnosti Vrhovnog suda Republike Hrvatske na isključivo pravna pitanja ne može samo po sebi otvoriti pitanje iz članka 6. stavka 1. Konvencije. Sud je doista istaknuo da u okviru članka 6. ne postoji pravo na podnošenje žalbe u građanskim stvarima (vidi *Cibicki protiv Poljske*, br. 20482/03, odlomak 30., 3. ožujka 2009.).

(iii) *Je li ograničenje bilo razmjerno legitimnom cilju kojemu se teži*

32. Sud ponavlja da je prvenstveno na domaćim tijelima, posebice sudovima, da tumače i primjenjuju domaće pravo. To se posebice odnosi na to kako sudovi tumače pravila postupovne prirode. Uloga Suda ograničena je na utvrđivanje jesu li učinci takvog tumačenja u skladu s Konvencijom (vidi, na primjer, *Tejedor García protiv Španjolske*, 16. prosinca 1997., odlomak 31., *Izvešća o presudama i odlukama* 1997-VIII, i *Pérez de Rada Cavanilles protiv Španjolske*, 28. listopada 1998., odlomak 43., *Izvešća*

1998-VIII; i *Majski protiv Hrvatske (br. 2)*, br. 16924/08, odlomak 68., 19. srpnja 2011.).

33. U ovom predmetu Vrhovni sud Republike Hrvatske odbacio je reviziju podnositelja zahtjeva kao nedopuštenu jer je smatrao da žalbeni sud nije utvrdio drugačije činjenice od onih koje je utvrdio prvostupanjski sud, već je donio svoju odluku na temelju istih činjenica (vidi prethodni odlomak 15.). Točnije, smatrao je da su i prvostupanjski i žalbeni sud ocijenili da podnositelju zahtjeva nije otkazan ugovor o radu zbog nemogućnosti obavljanja poslova uzrokovane ozljedom na radu, već da mu je ugovor o radu otkazan odlukom o poslovno uvjetovanom otkazu i da stoga nema uzročno-posljedične veze između otkaza ugovora o radu i odlaska tužitelja u invalidsku mirovinu. Vrhovni sud Republike Hrvatske stoga je zaključio da žalbeni sud u ovom predmetu nije sadržajno primijenio članak 373.a Zakona o parničnom postupku te da samim time i revizija podnositelja zahtjeva nije dopuštena.

34. Prema mišljenju Suda Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao najviši revizijski sud, ima nadležnost procijeniti jesu li ispunjene pretpostavke za ulaganje revizije u predmetu pred njim. Stoga, osim ako se njegovi zaključci mogu smatrati proizvoljnima ili očigledno nerazumnima, Vrhovni sud ima pravo donijeti drugačiji zaključak od žalbenog suda u pogledu određene odredbe kojom se jamči da je žalbeni sud primijenio mogućnost ulaganja revizije (vidi, *mutatis mutandis, Dobrić protiv Srbije*, br. 2611/07 i 15276/07, odlomak 54., 21. lipnja 2011.). U ovom predmetu, s obzirom na ocjenu Vrhovnog suda Republike Hrvatske o načinu na koji je žalbeni sud donio svoju presudu i razlozima navedenima za donošenje zaključka da žalbeni sud nije utvrdio drugačije činjenice od onih koje je utvrdio prvostupanjski sud, već je donio svoju odluku na temelju istih činjenica (vidi prethodni odlomak 15.), Sud smatra da se odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske ne može smatrati ni očigledno nerazumno ni proizvoljnom u mjeri u kojoj to nije u skladu sa zahtjevima članka 6. stavka 1. Konvencije. Sud nadalje primjećuje da je to rješenje dosljedno općem pristupu koji Vrhovni sud Republike Hrvatske primjenjuje za to pitanje (vidi prethodne odlomke 19. – 20.).

35. Prema mišljenju Suda, jedino pitanje koje se moglo pojaviti u slučaju poput onoga u ovom predmetu odnosilo bi se na (ne)mogućnost podnošenja predmeta Ustavnom sudu Republike Hrvatske u pogledu prigovora na postupak pred prvostupanjskim i žalbenim sudom. Međutim, Sud primjećuje da je podnositelj zahtjeva u ovom predmetu samo podnio prigovor Ustavnom sudu Republike Hrvatske protiv odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske o odbacivanju njegove revizije kao nedopuštene, prigovor koji je Ustavni sud Republike Hrvatske odbacio kao očigledno neosnovan. Nije tvrdio da je došlo do povrede njegovih prava u postupku pred nižestupanjskim sudovima (vidi prethodni odlomak 16.).

36. S obzirom na navedeno, nakon što nije utvrdio proizvoljnost u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, Sud ne smatra da je pravo podnositelja zahtjeva na pristup sudu bilo ograničeno na način ili u mjeri uslijed koje bi bila narušena sama bit prava.

37. Stoga nije došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije.

II. OSTALE NAVODNE POVREDE KONVENCIJE

38. Podnositelj zahtjeva također je prigovorio na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije na ishod postupka te da, suprotno članku 13. Konvencije, nije mu bilo dostupno učinkovito pravno sredstvo protiv odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske s obzirom na to da je Ustavni sud Republike Hrvatske odbacio njegovu ustavnu tužbu kao nedopuštenu.

39. U svjetlu svih materijala koje posjeduje, te u mjeri u kojoj su stvari koje su predmet prigovora u njegovoj nadležnosti, Sud smatra da ovaj dio zahtjeva ne upućuje na postojanje bilo kakve povrede Konvencije. Slijedi da je nedopušten na temelju članka 35. stavka 3. kao očito neosnovan, i da ga treba odbaciti na temelju članka 35. stavka 4. Konvencije.

IZ TIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

1. *Utvrdjuje* da je prigovor koji se odnosi na pravo podnositelja zahtjeva na pristup sudu dopušten, a ostatak zahtjeva nedopušten.
2. *Presuđuje* da nije došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije.

Sastavljeno na engleskom jeziku i otpravljeno u pisanom obliku 20. srpnja 2017. godine u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Renata Degener
Zamjenica tajnika

Kristina Pardalos
Predsjednica